

Autorství Francouzské texty 16. století

Quant au surnom, aussi vrai qu'Évangile,
Il tire à cil du Poète Virgile,
Jadis chéri de Mécènes à Rome »
Maro s'appelle et Marot je me nomme,
Marot je suis et Maro ne suis pas,
Il n'en fut onc depuis le sien trépas.
(Clément Marot, „Enfer“)

Co se týče přezdívky, je stejně pravdivá jako evangelium,
Je odvozena od básníka Vergilia,
Kdysi si ho Maecenas v Římě vážil".
Maro se jmenuje a Marot se jmenuji já,
Marot jsem a Maro nejsem,
Od jeho smrti se žádný jiný neobjevil.
(Clément Marot, "Enfer")

Je ne sais (mes très chères Frères) qui m'a plus incité à mettre ces miennes petites jeunesses en lumière, ou vos continuelles prières ou le déplaisir que j'ai eu d'en ouïr crier et publier par les rues une grande partie toute incorrecte, mal imprimée et plus au profit du libraire qu'à l'honneur de l'auteur. (Marot, Préface de l'*Adolescence clémentine*)

Nevím (moji nejdražší bratři), kdo mě víc podnítl k tomu, abych tyto své mladické spisy vynesl na světlo, zda vaše neustálé prosby, nebo nelibost, s níž jsem musel poslouchat, jak je velká část z nich vykřikována a vydávána na ulicích, a to vše nesprávně, špatně vytištěné a spíše k prospěchu knihkupce než ke cti autora. (Marot, Předmluva ke *Clémentovu dětství*)

Le tort que vous m'avez fait, vous autres qui par ci-devant avez imprimé mes *Œuvres*, est ci grand et si outrageux qu'il a touché mon honneur et mis en danger ma personne; car par avare convoitise de vendre plus cher et plus tôt ce qui se vendait assez, avez ajouté à icelles miennes œuvres plusieurs autres qui ne me sont rien. (Marot, Préface des *Œuvres complètes*)

Křivda, kterou jste mi způsobili, vy, kteří jste v minulosti otiskli má díla, je tak velká a tak nehorázná, že se dotkla mé cti a ohrozila mou osobu, neboť z chamtivosti, abyste prodali drah a dříve to, co se prodalo dost, jste k těmto mým dílům přidali několik dalších, které mi nic neříkají. (Marot, Předmluva k Soubornému dílu)

Ô juge sacrilège,
Qui t'a donné ni loi ni privilège
D'aller toucher et faire tes massacres
Au cabinet des saintes Muses sacres?
Bien il est vrai que livres de défense
On y trouva; mais cela n'est offense
À un Poète à qui on doit lâcher
La bride longue et rien ne lui cacher,
Soit d'Art magic, nigromance ou caballe.
Et n'est doctrine écrite ni verbale,
Qu'un vrai Poète au chef ne dût avoir,
Pour faire bien d'écrire son devoir.
(Marot, *Épître au Roi, du temps de son exil à Ferrare*)

Ó svatokrádežný soudce,
Kdo ti nedal právo či výsadu
vůbec se dotknout natož řídit
V kabinetu svatých múz?
Je pravda, že knihy zakázané
se tam našly; ale ty nejsou na újmu
Básníkovi, neboť tomu je třeba nechat
Volnou uzdu a nic mu nezakazovat,
Ať už jde o magii umění, černou magii nebo kabalou.
A není žádné nauky ať psané či ústně tradované,
K níž by pravý básník neměl mít přístup.,
Jen tak může dobře splnit svou povinnost.
(Marot, List králi z doby svého vyhnanství ve Ferrare)

„Pour cette cause, qui voudra faire une œuvre de longue durée, ne prenne son sujet sur telles choses basses et particulières“

Proto ten, kdo bude chtít vytvořit trvalé dílo, si nebere za předmět tak nízké a konkrétní věci.

Quatre fureurs brulent nostre courage:
Bacchus, Amour, les Muses, Apollon,
Qui dans nos cœurs laissent un aiguillon
Comme freslons, et d'une ardeur secrète
Font soudain l'homme et Poète et Prophète.
(Ronsard, la Lyre)

Čtyři vášně spalují naše srdce:
Bakchus, Lásky, Múzy, Apollón,
Které v našich srdcích zanechávají osten
Jako sršni a s tajným zápalem
A činí z člověka zároveň básníka a proroka.
(Ronsard, Lyra)

Je suis le trafiqueur des Muses
Et de leurs biens, maîtres du temps..."

(Ronsard, Ode à Bertrand Bergier)

Jsem obchodník s múzami.
A s jejich zbožím, jež vládne času..."

(Ronsard, Óda na Bertranda Bergiera)

„Cérès n'a pas été Deesse renommée
Pour avoir de son bled nostre terre semée,
Ny Pallas pour avoir montré l'art de filer,
Escarder les toisons, ou l'huile distiller:
Les livres seulement, de mortelles Princesses,
Et non pas leurs mestiers, les ont faites Deesses.“

(Ronsard, Ode à la Reine Régente)

Ceres se nestala proslulou bohyní
proto, že naši zemi osila pšenicí,
Ani Pallas za to, že ukázala umění příze,
Česání rouna nebo k lisování oleje:
Pouze knihy o smrtelných princeznách,
A ne jejich řemesla z nich udělala Bohyně."

(Ronsard, Óda na královnu regentku)

L'imitation des nôtres [poètes] m'est tant odieuse [...] que pour cette raison je me suis éloigné d'eux, prenant style à part, sens à part, œuvre à part, ne désirant avoir rien de commun avec une si monstrueuse erreur. [...] Donc désirant m'approprier quelque louange, [...] et ne voyant en nos Poètes François chose qui fût suffisante d'imiter, j'allai voir les étrangers, et me rendis familier d'Horace, contrefaisant sa naïve douceur [...]. Et osai le premier des nôtres enrichir ma langue. [...] Je puis bien dire (et certes sans vanterie) ce que lui-même modestement témoigne de lui : *Libera per vacuum posui vestigia princeps, / Non aliena meo pressi pede.*

(Ronsard, Préface des *Odes*, 1550 ; Horatius, *Epistulae* II)

Napodobování našich [básníků] je mi tak odporné [...], že jsem se od nich z tohoto důvodu distancoval, zvolil jiný styl, jiný význam, jiné dílo, nechtě mít nic společného s tak obludným omylem. [...] A tak v touze přivlastnit si nějakou chválu [...] a nespátřiv v našich francouzských básnících nic dostatečného k napodobení, vydal jsem se za cizinci a seznámil se s Horáciem, napodobuje jeho naivní líbeznost [...]. A odvážil se jako první z našich obohatit svůj jazyk. [...] Mohu právem říci (a jistě bez vychloubání), co on o sobě sám skromně dosvědčuje: *Libera per vacuum posui vestigia princeps, / Non aliena meo pressi pede.*

(Ronsard, Předmluva k Ódám, 1550; Horatius, *Epistulae* II)